

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XI. ročník, marec - apríl 2011, 2. číslo

Pamätaj na nás,
Pane, z lásky
k svojmu ľudu,
navštív nás
svojou spásou,
aby sme videli
šťastie tvojich
vyvolených, aby
sme sa radovali
z radosti tvojho
ľudu a boli
hrdí na teba so
všetkými tvojimi
dedičmi.

(Ž 106, 4-5)

40

11.3.1971 Bratislava

11.3.2011 Smolenice

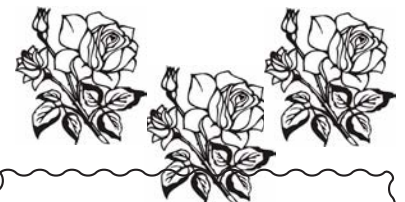
vdp. Mgr. Patrik Bacigál, dekan - farár

Vážený pán dekan,
blahoželáme Vám k životnému jubileu a zároveň si Vám dovoľujeme popriať všetko, čo potrebujete pre napĺňanie Vášho poslania v našej farnosti, dekanáte, v Cirkvi ako aj v osobnom živote.

Počas Vášho takmer 11-ročného pôsobenia v našej farnosti, ste neraz preukázali jasnosť v postojoch a zásadných otázkach, ktoré nie je vždy ľahké obhajovať. Podporili ste vznik každého dobrého diela v našej farnosti, podporujete mládež, dôchodcov, spevákov. Pre mnohých birmovancov, snúbencov, rodičov detí, sú iste nezbuditeľné prípravy na sviatosti, pri ktorých preukazujete veľkú zodpovednosť a nebojíte sa klásť oprávnené nároky.

Želáme Vám do ďalších rokov Božiu pomoc, zdravie, pokoj, láskavé srdce, ochotu pre službu a odvahu vo vyznávaní viery pred svetom!

redakčná rada a farníci

Naša speváčka zboru Mysterium Cantus **prof. Ing. Libuša Radková, PhD.**, oslávila 26. februára 2011 krásne životné jubileum. Milá Libuška, všetko dobré a krásne, nech Ťa sprevádza v osobnom aj profesionálnom živote! Šír okolo seba aj naďalej povzbudenie a radosť spevom aj prístupom k životu!

red

Č o o ň o m o ž n o (n e) v i e t e ? !

- pochádza z Pezinka,
- kňazom je 11. rok,
- pôsobil v Šamoríne a Radošovciach,
- bol 3 roky školským dekanom,
- je 2. rok dekanom dekanátu Smolenice,
- diplomovú prácu písal na tému „Manželstvo v knihách Starého

- zákona“,
- vyštudoval elektrotechnickú priemyslovku,
- pred vojenčinou pracoval v Montážnom podniku služieb,
- na vojne bol rok a pol a po nej nastúpil na teológiu,
- v škole mal rád skôr technické predmety, než humanitné, pretože

- sa ich nebolo treba učiť,
- má ukončené akreditované vzdelávanie Efektívne riadenie cirkevných a neziskových organizácií,
- hrával, aj hráva tenis,
- bol v klube orientačných bežcov,
- chodil na klavír,
- hrá na gitare,
- je na facebooku.

Výnimočné dni

Kolko ich je počas nášho života? Narodeniny, meniny, výročia, ukončenie štúdiá, vážne životné rozhodnutia, a ešte možno zopár. Je to málo alebo veľa? Boli by sme spokojnejší, ak by ich bolo viac? Iste sa zhodneme na tom, že veľkú časť nášho života tvoria všedné dni. Keď treba vstávať do práce, riešiť každodenné záležitosti, nakupovať, variť, vybaviť údržbu auta, zaplatiť účty...

Opäť sa blíži Popolcová streda a po 40 dennom pôste Veľká noc. Aj liturgický rok akoby rešpektoval životný cyklus striedania dní všedných a sviatočných, oslavy a odriekania. Majstrovstvo života sa môže preukázať práve ak človek dokáže rešpektovať striedanie dní všedných aj sviatočných. S pokorou a vďačnosťou prijímajúci dni slávenia a veľký v prijímaní všedných starostí.

Ivana Štibraná

BLAHOŽELÁME aj nášmu organistovi, pánovi **Jozefovi Murárovi**, ktorý 17. februára 2011 oslávil 40 rokov!

Jožko, želáme Ti veľa zdravia, šťastia, pohody, Božej pomoci a umeleckej inšpirácie do ďalších rokov!

red

„Na projekte Noc kostolov ma najviac oslovila možnosť otvoriť sa...“

Hovorí **Ing. Eva Hajičková**, dekanátna koordinátorka v Smoleniciach.
(Rozhovor prebraný v plnom znení zo stránky <http://www.nockostolov.sk>)

V Trnavskej arcidiecéze sa v piatok 27. mája otvoria pre všetkých ľudí bez rozdielu kostoly. Do projektu zatiaľ je prihlásených 55 kostolov v 45. farnostiach arcidiecézy. V každej z nich sa už sformoval tím dobrovoľníkov, ktorí pripravujú program v jednotlivých kostoloch a zabezpečujú všetko preto, aby Noc kostolov zaujala a naplnila svoje ciele. Dobrovoľníkov majú na starosti dekanátni koordinátori, ktorí riadia Noc kostolov vo svojom vlastnom dekanáte. Jednou z nich je aj pani Eva Hajičková, dekanátna koordinátorka, ktorá ma privítala vo svojom dome v Smoleniciach. V izbe bolo príjemne teplo, v kuzbe horel oheň, na stole čerstvo upečená bublanina. Ponúkla ma čajom a v príjemnom rozhovore povedala veľmi úprimne všetko, čo prežíva pri príprave Noci kostolov v dekanáte Smolenice. Noc kostolov je však len jednou z jej aktivít – angažuje sa v zbere, občas vypomáha vo farskej kaviarni a chcela by ísť na koncert Piotra Rubika.

Ako ste sa vôbec dostali k takejto aktívnej príprave Noci kostolov v dekanáte v Smoleniciach?

Ja som k tomu prišla úplne nečakane ako slepé kura k zrnú, pretože náš pán dekan napísal ako koordinátora niekoho úplne iného, veľmi šikovnú pani učiteľku. Keď bolo prvé stretnutie dekanátnych koordinátorov v novembri, jej to časovo nevyhovovalo. Poprosila ma, či by som nešla na stretnutie do Trnavy na Arcibiskupský úrad ja. Brala som to tak, že idem zastúpiť niekoho, komu to časovo nevyhovuje. Povedali sme si, že si vzájomne vypomôžeme.

A čo zmenilo tento stav zo zástupkyne na aktívnu koordinátorku?

Ja som si na tom prvom stretnutí toho veľmi veľa popísala, množstvo poznámok. Veľmi ma to nadchlo, aj otec arcibiskup bol tiež sám veľmi nadšený. To jeho podanie myšlienky Noci kostolov ma oslovilo, veľmi sa chcel zamerať na tých, ktorí do kostola nechodia. Pozrite, tu mám množstvo všelijakých poznámok: ...rozsvietiť noc, čím žijú naše chrámy, nová otvorenosť, misijná spolupráca, prekvapiť okolitý svet... čo všetko cirkev má, nielen chrámy, ale aj to ostatné...všetko som si to poznačila. Veľmi ma oslovila táto myšlienka, lebo viacerí sme skonštatovali konkrétny problém nás, katolíkov – uzatvárame sa. A mne to prekáža. Keď vidím v kolektíve nového človeka, tak sa snažím si ho všímať, lebo viem, ako sa cíti. To ma aj najviac oslovilo – otvoriť sa.

Podľa toho, ako vás vidím, to nadšenie stále pretrváva. Alebo sa mýlim?

Samozrejme, že to potom opadlo, keď sme prišli domov. Tie reakcie okolia neboli až také nadšené. Hneď som dostala trošku po hlave, aby som nebláznila a držala sa pri zemi. Náš dekan Patrik Bacigál mi však pomohol s tým, že mi dal kontakty na okolitých dôstojných pánov, aby som to najprv s nimi prediskutovala. S obavami som dvíhala telefón, nevedela som, ako zareagujú a ja som to tiež nevedela v prvom momente podať tak, ako by som chcela. Chcela som to povedať čo najzaujímavejšie, a kým som si to sama zoštylizovala, trvalo to pár telefonátov. Ale mala som tú výhodu, že oni už o tom vedeli od nášho dekana. Hneď prvý telefonát však bol úspešný a to ma povzbudilo.

To znie celkom ľahko a jednoducho.

Pravda je, že niekde som mala problém sa dovolať, lebo naši kňazi sú rozbehaní, ale zasa dekan pomohol a mohla som tie veci vybavovať aj s jeho pomocou.

No a z tých 14 farností v dekanáte Smolenice osem prisľúbilo, že sa zapojí. Budúci týždeň budú kňazi na rekolekciách v Dolnej Krupej, a niektorí sa mi zdali nerozhodní, tak ja tam pôjdem a porozprávam sa.

A výhody a nevýhody komunikácie s kňazmi?

Tu v Smolenickom dekanáte je výhoda, že veľa kňazov je mladých. Tí hneď reagovali veľmi pozitívne na túto výzvu. Veľkú úlohu zohráva aj veľkosť farnosti. Niektorí kňazi sú vo farnostiach krátko. V tom je aj trochu problém, pretože po roku ešte nemajú vybudované kontakty, nepoznajú ľudí, preto sa mnohí sami prihlásili do funkcie koordinátorov. Ja osobne si ale myslím, že v každej farnosti sa nájde človek, ktorý by im rád pomohol.

Kňazi však majú takto možnosť vybudovať si tie vzťahy rýchlejšie.

Samozrejme. Kňazi by mali v projekte spolupracovať s farníkmi, je to aj pre nich jednoduchšie. A počas Noci kostolov by mali byť v kostole prítomní – to zdôrazňoval aj pán arcibiskup. Aj ja som im to hovorila – kňaz by Noc kostolov nemal organizovať, iba dohliadať. Malo by byť zapojené širšie spoločenstvo ľudí.

Čo vás čaká najbližšie pri prípravách Noci kostolov?

Práve to stretnutie s kňazmi na kňazských rekolekciách. Chcem sa spýtať tých neprihlásených a prebrať s nimi rôzne formy programu. Je iné rozprávať sa po jednom a iné mať ich spolu štrnástich na jednom mieste. Uvidím, ako to zvládnem. Otec arcibiskup mi dal na to požehnanie (smiech).

Vy s kňazmi i s ostatnými dobrovoľníkmi komunikujete rôznymi spôsobmi – osobne, cez telefón, cez email. Čo je podľa vás najlepšie?

Osobne je to úplne iné ako cez mail. Ale aj cez telefón sme sa dobre porozprávali. U nikoho z kňazov som nezažila nepríjemnú reakciu. Ak aj niekto povedal nie, nerobila som nátlak, porozprávali sme sa o jeho dôvodoch, úplne logicky zvažili všetky možnosti, ktoré sú a rozhodli sme sa, že bude lepšie, ak sa prídu pozrieť do väčších farností.

A komunikácia s farskými koordinátormi?

No, teraz nastala taká situácia... trochu som musela byť na farských koordinátorov prísnejšia. Už dvakrát som ich žiadala o odpoveď. Arcibiskupský úrad si už pýta svoje materiály o kostoloch a podobne – a ja už to potrebujem odoslať, lebo som ich dostala málo. Učíme sa komunikovať – ohlásiť sa na email, zareagovať, aj keď nemajú čas, odpísať aspoň jednu vetu. Chápem, že niektorí majú skúškové, veď aj ja sama mám vysokoškolačku. Dohodli sme sa, že sa musíme stretnúť, aby sme boli vzájomne v obraze. Aby ten program Noci kostolov nebol iba o sv.omši, adorácii... Ja som si písala aj rôzne tipy, zaujímavosti, čo robili v Brne alebo vo Viedni. Viac hláv, viac rozumu. Preto sa chcem stretnúť s farskými koordinátormi, aby sme sa inšpirovali navzájom. Každý má na to iný uhol pohľadu.

Teraz trochu odbočíme od témy, ale len zdanlivo. Zdá sa, že na prácu s ľuďmi máte predpoklady. Akú prácu ste robili predtým? Kde ste získali takýto pohľad?

Ja som už taká bola ako dieťa. Stále som niečo organizovala. Pracovala som dlho v Majolike na odbyte a tam som komunikovala so zákazníkmi. Potom som sa starala o otca, ktorý zomrel a teraz som, ako som. Mám trochu aj obavy, čo bude ďalej so zamestnaním.

Ako reagovala vaša rodina na túto dobrovoľnícku angažovanosť?

Manžel už je zvyknutý (smiech). Ja stále niečo organizujem a potom ich do toho zapojím. Máme aj zbor, aj občas robievame na fare farskú kaviareň. Mali sme takú myšlienku, že napríklad ľudia idú v nedelu z litánií, je pekne a za dobrovoľný príspevok im pán farár uvarí kávu, každý niečo prinesie, stretnú sa. Niektorí si na to zvykli. Aj deti sa snažím takto viesť. Mňa baví niečo takto robiť. Keď nemám v hlave cieľ, tak sa cítim prázdna.

Beriete to aj ako službu Cirkvi, ako svoju osobnú misiu?

Je to tak. Nie je to len o mojej vlastnej sebarealizácii, ale treba ľudí osloviť. Do kostola chodí čím ďalej, tým menej ľudí. Zleniveli sme, radšej si sadneme pred televízor a sme horší aj na seba. Mali by sme vytvárať spoločenstvo. Napríklad v Rakúsku sa mi páčilo, že sa ľudia po omši stretnú. Nevieam, či to máme ešte z čias totality, ale každý uteká domov z kostola, či schovať sa, to neviem. My nie sme schopní päť minút zostať a porozprávať sa. Aj keď nemáme na veci rovnaký názor, musíme sa vnímať. Všetci sme nejakí. Moja generácia je asi tou dobou strachu poznačená.

Ako vnímate stretnutia dekanátnych koordinátorov a realizačného tímu na Arcibiskupskom úrade?

Tam je prínosné hlavne to, že sa stretneme aj s ostatnými koordinátormi. Keď počujem, ako to robia iní, tak ma to povzbudí. Viacerí majú množstvo dobrých nápadov. Kolektív je skrátka prínos. Je fajn, že tam bol aj otec arcibiskup, veľmi nás povzbudil.

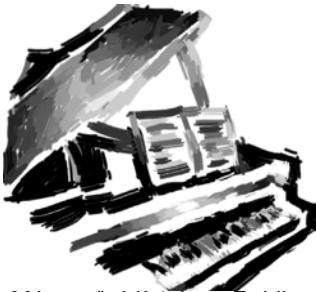
Ako to konkrétne vyzerá s Nocou kostolov priamo v Smoleniciach? Angažujete sa aj pri vytváraní programu?

Moja práca zatiaľ spočívala v komunikácii a v motivovaní. My v Smoleniciach máme napríklad aj tú výhodu, že tu máme dvoch mladých historikov. Jedna z nich pracuje na Červenom kameni a ďalší by to pokryl po mediálnej aj technickej stránke. Obaja majú fantastický prehľad o histórii kostola, o Pálffyovcoch. Pri príprave môžeme ísť jedným smerom – ponúknuť iba históriu chrámu, alebo odкрыť viacero kariet. Nech je chrám priestorom pre koncert, rozhovor a iné aktivity. Teraz máme birmovancov, radi by sme ich zapojili do prípravy. Možnosti sú, my ich hľadáme.

Vedia už aj ostatní ľudia vo farnostiach či dekanáte o tomto projekte?

Tu veľmi záleží na propagácii tohto projektu. Napríklad my máme vo farnosti farské noviny, v ktorých už bol článok o Noci kostolov. Pomaly sa to dostáva do vedomia ľudí.

za rozhovor ďakuje Margita Vanovčanová

Rubik? Ten, čo vynášel kocku? Ale nie... PIOTR RUBIK

„Mám voľný lístok na Rubikov koncert, nejdeš?“ – pýtala som sa viacerých známych. Vo väčšine prípadov som dostala odpoveď, že už lístok majú, ale našli sa aj takí, ktorí sa ma opýtali, že kto to je resp. či je to ten, čo vynášel tú skladacu kocku?

Piotr Rubik je poľský skladateľ symfonickej populárnej hudby pre orchester, film a divadlo.

Vyštudoval konzervatórium a neskôr hudobnú akadémiu Fréderika Chopina vo Varšave. Neskôr sa stal členom

svetoznámeho orchestra Jeunesses Musicales International (JMI). Študoval kompozíciu filmovej hudby v Siene (Taliansko). Jeho najvýznamnejším dielom je oratórium Tu es Petrus (z latinčiny: Ty si Peter) venované Jánovi Pavlovi II. Tvorí druhú z troch častí súborného diela Tryptyk Świętokrzyski (Triptych sv. Kríža). Prvá časť diela je oratórium Świętokrzyska Golgota (Golgota sv. Kríža) a tretia časť je oratórium Psalterz Wrzesniowy (Septembrový žaltár).

Po historicky prvom koncerte Piotra Rubika na Slovensku v Trnave (Santo Subito) a druhom v Košiciach (Tu es Petrus) odohral Piotr Rubik 2 koncerty v Bratislave 26. a 27. 2. 2011 pod názvom THE BEST OFčiže výber jeho

najlepších skladieb.

Ja som bola jednou z vyše tri tisíc návštevníkov prvého koncertu v sobotu 26.2.2011 v Sibamac Aréne (NTC) v Bratislave. Predstavil sa nám vyše 120-členný orchester a zbor a 6 sólistov. Sám Piotr Rubik nás - okrem dirigovania - koncertom sprevádzal a napriek tomu, že tlmočník bol k dispozícii, viacerí sme mali pocit, že nie je potrebný, lebo sme si v pohode rozumeli... Odznali najlepšie skladby z pásiem Tu es Petrus, Psalterz Wrzesniowy, Habitat, Santo Subito, Rubikon.

Koncert bol úžasný, sólisti predviedli strhujúce výkony, atmosféra neopísateľná, takže záver bol sprevádzaný „standing ovations“ a viacerými prídavkami... Publikum nechcelo účinkujúcich pušť

z pódia... Nezabudnuteľný zážitok bude mať určite aj deväťročná Dominika, ktorá ako víťazka súťaže o najkrajšiu kresbu P. Rubika dirigovala spolu s fenomenálnym dirigentom jednu z piesní.

Priznám sa, odvtedy „fíčim“ na Rubikovi... Napriek tomu, že vstupenky nie sú najlacnejšie, odporúčam zažiť aj Vám ostatným to, čo sme zažili my v onú sobotu... Najbližší koncert bude 14. mája 2011 v Brne a potom 19. novembra 2011 v Košiciach. Pevne verím, keď sa potom stretneme, dáte mi za pravdu a budete sa v tom viezť spolu so mnou....

Takže... Piotr dzekujeme!

Príjemný kultúrny zážitok priateliam!

dj

Slovenské oslavy

Blížila sa oslava narodenín kamarátky. Pozvala všetkých známych. Na oslavu mal prísť aj jeden Francúz- Pierre, ktorého takmer nikto z pozvaných nepoznal. Oslávenkyňa ho chcela ostatným predstaviť, ponúknuť mu tradičné slovenské pochúťky, tak trochu aby vedel ako to na Slovensku chodí, keďže tu mal ešte málo známych.

Oslava bola u kamarátky v byte – paneláku. Tak sa s Pierrom dohodli, že si zavolajú a príde mu ku vchodu

otvoriť. Predtým tam nikdy nebol a nevedel ani na ktorom poschodí býva. Keďže v návale povinností odložila mobil do vedľajšej izby, nepočula ho zvoniť.

Milý Pierre stál pred panelákom a čakal, a čakal. Všetci pomaly prichádzali na oslavu a pýtali sa na Pierra. Ani netušili, že ho vlastne pred panelákom stretli. Pierre stál, telefonoval a mrzol. Nakoniec ho to prestalo baviť a išiel domov.

Oslava skončila a pri uprato-

vaní si oslávenkyňa všimla, že mobil má vo vrecku kabáta s niekoľkými neprijatými hovormi. Na druhý deň sa spýtal oslávenkyne, či je to na Slovensku zvykom, niekoho pozvať a potom nevpustiť dnu. Po nekonečných ospravedlneniach od oslávenkyne sa na tom dobre zasmiali.

O rok na ďalších oslavách už Pierre sedel pekne za stolom a spomínali na tie minulé...
Miroslava Gregušová

Viete, že:

Kto sa do dvadsiatky nestane krásnym, do tridsiatky vzdelaným, do štyridsiatky nedosiahne dobré postavenie, do päťdesiatky sa nestane bohatým, ten už ani nikdy nebude.....

Miroslava Gregušová

POUČENIE OD HUSÍ

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, prečo migrujúce husi letia vo formácii písmena „V“?

Ako v prípade správania väčšiny zvierat, Boh mal dobrý dôvod na to, aby to zahrnul do ich inštinktov.

Keď jeden vták zamáva krídlami, vytvorí sa prúdenie vzduchu, ktoré povznesie nasledujúceho vtáka.

Vo formácii V sa dolet celého krídla zvýši najmenej o 71% v porovnaní s tým, keby každý vták letel sám.

Vždy keď nejaká hus vypadne z formácie a snaží sa letieť sama, náhle pocíti brzdu a odpor vzduchu...

...a rýchlo sa vráti späť do formácie.

Rovnako ako husi ...

... ľudia, ktorí majú rovnaký smer a zmysel pre spoločenstvo, sa dostanú do cieľa rýchlejšie a ľahšie ako tí, ktorí sa pokúšajú kráčať sami.

Keď sa hus unaví, rotuje späť do formácie a čelnú pozíciu zaujme iná hus. Keby ľudia mali toľko rozumu ako husi, uvedomili by si, že ich úspech v konečnom dôsledku závisí od tímovej práce, striedania sa pri vykonávaní ťažkých úloh a spoločného vedenia.

Husi v zadnej časti formácie gágajú, aby povzbudili tých vpredu zvýšiť rýchlosť. Je dôležité, aby naše „gáганie zozadu“ bolo povzbudzujúce. Inak je to naozaj iba gáганie.

Keď hus ochorie alebo sa zraní, z formácie vypadnú ďalšie dve husi a letia za ňou, aby jej poskytli pomoc a ochranu.

Zostanú s postihnutým členom krídla dovtedy, kým nie je schopný opäť letieť alebo kým nezahynie.

Potom opäť vzlietnu a pridajú sa k inému prelietajúcemu krídlu, alebo sa snažia dobehnúť svoj krdeľ.

Kiežby sme my boli takí obetaví, aby sme boli hodní takých priateľov v núdzi.

Aby ste sa poučili z krásneho výtvoru Boha...

...potrebujete sa len zastaviť, aby ste mali čas pozorovať a dať Bohu šancu, aby Vám mohol odkryť svoje zázraky.

“Dobytka sa spýta, poučí ňa, nebeského vtáctva, ono ti to povie, poučia ňa i kroviská zeme, morské ryby rozprávajú ti budú. Kto z nich všetkých by nevedel, že ruka Hospodinova to učinila?”

Jób 12, 7-9

VTIPY

Dedko si po ošetrení u lekára pochvaľuje. „Pán doktor, vy máte zázračné ruky. Pár pohybov a tá hrozná bolesť medzi lopatkami je fuč!“ „No veru“, odvetí doktor. „Mali ste prekrútené traky, dedko.“

Pani katechétko dáva deťom hádanku: „Je to malé, hnedé, chlpaté, behá to po strome a papá oriešky. Čo je to?“ Nikto sa nehlási, nuž katechétko vyvolá Janka. Ten odpovie: „Normálne by som si myslel, že je to veruška, ale keď sa to pýtate vy, určite je to zase Ježiš.“

Stretnú sa dve starenky a jedna hovorí druhej: „Ná, počúvaj Marko, včera sa mi zjavil duch mojho starého.“ Nehovor a čo povidajú?“ Ná „baf!“

Z liturgického kalendára:

17. marec - sv. Patrik

Sv. Patrik sa narodil okolo roku 385 v rímskej provincii Británia v kresťanskej rodine. Otec bol bohatý, patril k mestským radcom. Patrik žil bezstarostným a príjemným životom, nevenoval sa ani štúdiu ani kresťanskej viere. Keď mal šesťnásť rokov, otcov majetok prepadli írski piráti a Patrika spolu s inými odvliekli do Írska a tam ho predali za otroka. Jeho pán mu dal pásť ovce. V samote sa Patrika dotkla Božia milosť. Spoznal, že to, čo robil, nebolo správne. Obrátil sa, naučil sa úprimne modliť a trpezlivo znášať svoj ťažký osud. Po šiestich rokoch otroctva odtiaľ ušiel pravdepodobne do Galie (Francúzsko). Tam študoval za kňaza pod vedením sv. Germana, biskupa mesta Auxerre. Neskôr bol vysvätený za biskupa a určený pre Írsko. Snažil sa vždy získať na svoju stranu najprv kráľa a jeho šľachtu a potom poddaných. Najhorlivejší učil čítať a písať, staval kláštory pre mužov aj pre ženy. Jeho účinkovanie malo veľký úspech. Dostal sa aj tam, kde dovtedy žiaden iný kazateľ. Boli však aj ľudia, najmä druidi (pohanskí kňazi), ktorí boli proti nemu a proti novotám, ktoré zavádzal. Ohovárali ho, prenasledovali, raz ho dokonca uväznili. Prepustili ho až na zákrok vplyvných priateľov biskupa.

Sv. Patrik zorganizoval Cirkev v Írsku aj územne. Založil diecézy, ktoré sa pravdepodobne zhodovali s územnými časťami jednotlivých kmeňov. Snažil sa o to, aby vychoval čo najviac domorodých kňazov. Svoje biskupské sídlo mal v Armaghu, severozápadne od Belfastu. Zomrel v Saule pri Downpatricku (južne od Belfastu) asi okolo r. 461. Je uctievaný ako svätý, ale aj ako národný hrdina najmä v Írsku, v severnej Amerike a v Austrálii.

Íri slávia tento deň ako štátny sviatok. Oslavy sv. Patrika sú obľúbené v mnohých krajinách. V USA, v Kanade, v Austrálii a v posledných rokoch si získavajú obľubu aj v Európe.

Tieto oslavy majú aj svoj svetský rozmer. Ľudia po celom svete ho oslavujú predovšetkým hudbou, tancom a popíjaním tmavého piva. Poznávacím znamením pre priaznivcov svätého pastiera, ktorý priniesol do Írska kresťanstvo, je aj zelený trojlístok. Ľudia ho v deň Patrikovho sviatku nosia namaľovaný na tvári alebo si ním zdobia odev. Podľa tradície práve na príklade trojlístku sv. Patrik vysvetľoval tajomstvo Najsvätejšej Trojice. Všeobecne je pre svätého Patrika, aj Írsko typická zelená farba, čo sa v deň svätého Patrika prejavuje najmä nosením zeleného oblečenia. Ľudia v tento deň jedia zelené jedlo: cestoviny, zelenú zmrzlinu.

Podľa legendy z Írska vyhnal hady, a preto sa dodnes na ostrove nevyskytujú. Keďže had je aj symbolom zla, mnohí prosia sv. Patrika práve o to, aby ich uchránil od Zlého.

Zdroje: www.knazi.sk, wikipédia

Modlitba sv. Patrika

Kriste, buď s nami.

Buď pri kormidle našej lode.

Buď v srdciach tých, ktorí myslia na nás.

Buď v očiach tých, ktorí pozerajú na nás.

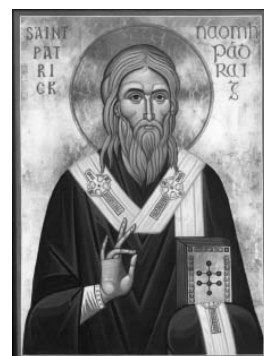
Buď v ušiach tých, ktorí nás počúvajú.

Buď v ústach tých, ktorí k nám hovoria.

PREČITAJTE SI!

Autobiografické dielko sv. Patrika, Vyznanie.

U nás vyšlo vo vydavateľstve Serafin a JAS. Je považované za jednu z najpôsobivejších autobiografií v dejinách svetovej literatúry.

Pripravila Ivana Štibraná